ORiFLAMA

Número 71 Novembre 1929

BUTLLETÍ PORTAVEU DEL CENTRO MORAL INSTRUCTIVO DE GRACIA

CAFÉS
TORREFACTES

MARACAIBO

ELS MÉS EXQUISITS

Casa Central:
Salmerón, 124 (cantonada Montseny)
Sucursal Sabadell:
Plaça Pi i Margall, 16

Preus especials per a
BARS,
RESTAURANTS,
LLETERIES
I
SOCIETATS

La Casa Central obsequiarà a tot comprador de 100 grams de cafè, que presenti aquesta Revista, amb una capsa de pastilles de cafè amb llet, de la marca «El Explorador», de Logroño.

CONFITERIA
BOU

Casa Central: Salmerón, 101
Sucursal: Verdi, 54 (Gràcia)

Dolços i pastes fines: Vins de marca i licors: Especialitat en els encàrrecs Bomboneres: Caixes de luxe: Porcellanes fines, pròpies per a presents

EL MILLOR XAMPANY CATALÀ
ESTEVE LLACH-TOSSA
Es troba en les millors confiteries i colmados

Encàrrecs major i detall:
DOLCERIA BOU

"L'ESTISORA"

SASTRERIA
VILA

ELEGÀNCIA
I BONS PREUS

Rebudes les novetats per a la temporada d'hivern

SALMERÓN, 89

Grans Magatzems

Les Amèriques

FARRAN, MARTÍ, TRILLA Y C.ia

Telèfon 71984 ~ Salmerón, 47 ~ Preu Fixe

✡

Grans assortiments a preus barats

Velluts, Felpes, Astracans, Panes, Gèneres Anglesos, Panyos, etc., etc., per a vestits i abrics d'hivern

SEDES, grans existències

Edredons, Catifes, Portiers, Carpets de Coco Belgues, Mantes de Llana

Tot bo i barat : Secció especial per a dols

ESCULTURA RELIGIOSA

JOSEP M.a CAMPS I ARNAU

Carrer Montseny, 77 Barcelona (Gràcia)

GRANS MAGATZEMS

"LES COLUMNES"

Rebudes les més selectes novetas en Sedería, Llaneria, Panes, Velluts, Astracans i Altes-Fantasies per a vestits i abrics.

★

Grans existències a preus increïbles en Mantes, Edredons, Portiers, Cortinatges, Alfombres, Tapets, Tapissos i Tapisseries

★

Gran Taller de Pelleteria *Preu Fixe*

OLLÉ Y SALVADÓ, S. en C.

Salmerón, 113 i Sant Marc, 2, 4 i 6 / Telèfon 73752 / Barcelona-Gràcia

Disponible

Disponible

ORIFLAMA

BUTLLETÍ-PORTAVEU
DEL CENTRO MORAL
INSTRUCTIVO DE GRACIA
CASAL SOCIAL:
ROS DE OLANO, 7 i 9
BARCELONA

NÚM 71 ANY 1929 NOVEMBRE

LA CARITAT EN EL PARLAR

Quantes voltes s'estima molt més l'almoina d'una bona paraula, que qualsevol altra, feta amb moneda, per grossa que sigui.

Quantes vegades he presenciat moltes escenes que m'han fet pensar ¡quina manca de caritat! i no m'he referit pas en aquelles que es fan al pobre desvalgut que no té altre medi per viure, i té que recórrer a la caritat, no; falta de caritat en la parla, amb el medi que Déu ens ha donat per entendre'ns mútuament, amb el medi en què tantes vegades, no recordant-nos d'Ell, l'ofenem i el menyspreem tantes i tantes vegades cada dia.

En aquest món no hi ha persona, com tots sabem, que sigui perfecta; l'educació, i l'instrucció no obstant perfeccionen en bona part la majoria o bon nombre de persones.

La manca de medis priven a moltes d'altres d'aquestos dons.

No hi ha cap dret, doncs, en què els que frueixen de medis i que Déu els ha permès instruir-se es complaguin i fins gosin en riure's d'aquestos altres pobres que no han tingut aquesta sort i que pot ésser que la seva bona voluntat de perfecció ha estat tan gran com hagi pogut estar la dels que dic que, amb medis i amb l'ajut de Déu la seva instrucció ha estat complerta i que arriba el cas de mofar-se dels menys instruïts; no els hi serveix per a res.

En certa ocasió vàreig presenciar com un jove, per cert molt instruït, es burlava d'un servent seu, per una misiva que havia escrit mancada d'ortografia, se'n rigué tant, que el pobre servent quedà tot confós i avergonyit.

Altra volta, en societat, vàreig sentir com es murmurava d'una senyoreta per la seva manera de vestir ¿No valdria més que aquestes persones en lloc de riure i murmurar tinguessin un xic tan sols de caritat i els compadissin, i que advertissin bondadosament a aquestes persones, de tal o qual cosa?

El cor se m'esqueixa de veure que entre famílies, amics, societats, escoles, etc., l'un parli mal de l'altre i que no es tingui, com deia, gens de la caritat de què faig esment. Sigueu caritatius, si qualque cosa d'un vostre inferior, volgueu dissimular, doneu un bon consell a qui el necessiti, volgueu fer una obra de misericòrdia, ensenyeu a l'ignorant, i tingueu també present aquell proverbi alarb que diu «La llaor feta dels absents, serveix a inclinar el cor present».

El que sent o rep una bona paraula, l'estima. I en canvi, qui rep una burla, se sent ferit.

No volgueu ésser dels que fereixen, ans al contrari, procureu amb vostra parla amorosa i caritativa endolcir la vida dels que us rodegen; això sí, no useu mai l'hipocresia, sigueu dolços, però de cor!

Octubre, 1929. A. C. V.

CAMÍ DELS LLACS

La tempesta n'ha estat forta:
tota l'herba jau colltorta,
per veure com regala la muntanya.
L'immensa vall de Querol
es bada bellament plena de sol.
—Salut, pastor, per vós i la vacada,
i per l'herba esplendent d'eixa clotada.
El pastor calla i riu, i un vedell passa
botant esbogerrat per la gran jaça.
—Bon home; vós que sou d'aquests paratges,
senyaleu-me el camí dels llacs salvatges!
—Seguint aqueix caient de fondalades
veuràs Lanós, el gran llac de les fades,
i més amunt Carlit.
Prò ja tens pit? ...
—Pit i bastó!—
li vaig dir jo.
—Doncs, au!
que la tempesta és lluny i el cel és blau.

JOAN M. GUASCH

JOSEP JOUBERT

(1754-1824)

Pensaments

De Déu, de la Creació, de l'Eternitat, de la Pietat i de la Religió

I

Déu és tan gran, tan immens que per compendre'l se l'ha de dividir.

II

En aquesta operació d'imaginar-nos Déu, el primer mitjà és la figura humana i el darrer la llum, i en la llum, la resplendor.

III

Cadascú de nosaltres s'imagina Déu semblant a sí mateix : l'indulgent l'anuncia indulgent, l'iracund predica que és terrible.

IV

On van les nostres vides?—A la memòria de Déu.

V

L'Univers obeeix Déu, com el cos l'ànima que l'omple.

VI

No es comprèn la terra sense capir el cel. El món sensible, sense el religiós, és un enigma.

VII

El cel és pels que hi pensen.

VIII

El món és món per sa forma : pel fons no és més que un àtom. Privant-lo solament de son buf, podria el Creador destruir-lo i anorrear-lo. De l'Univers, en aquesta hipòtesi, no en restarien ni desferres ni ruïnes : car esdevindria ço que fou abans dels temps : un gra de metall aplanat, un àtom dins la buidor, menys encara, un no-res.

IX

L'ira de Déu és momentània : la misericòrdia divina, eterna.

X

Déu, tant ama cada home com tota la Humanitat: etern, infinit, no sent més amors immenses.

XI

El cel no ens deu més que allò que ens dóna; i sovint s'esdevé que ens dóna allò que no ens deu.

XII

La pietat és una saviesa sublim que supera totes les altres savieses: una mena de geni que dóna ales a l'esperit. Ningú no té seny si no és pietós. La pietat de les dones ha d'ésser més tendra que raonada; la dels homes més greu que tendra.

(*Seguirà*)

DESPRÈS DEL CONGRÉS MISSIONAL

El Món Negre

Massa sovint hom s'imagina el continent negre com una pampa vistent, habitada per mestissos i morets. I després de tants anys d'entretenir els ocis, o inquietar l'interès en els ressenyaments de la guerra del Marroc, encara no ha rectificat gaire la formació d'un criteri primari sobre la nissaga que el pobla, i que tan despectivament quan no rencorosament anomena moros. ¿Les nostres guerres colonials només han servit per això?

Tanmateix a l'altra riba de la Mediterrània emergeix el palnell immens de milions de kilòmetres quadrats (tres vegades més que Europa), tallat pels cantons en timberes on es despengen els rius misteriosos cap a guanyar la planície de la mar. Una raça negra, alta, ben musculada i intelligent, principalment el pobla. De manera que l'Àfrica no és sols el Marroc, ni els negres, aquells moros revoltats i sedejants de sang que hom ha vistos i escomesos.

Per bé que la clapa desèrtica al bell mig vol com esterilitzar-li les entranyes: i més enllà, el cinyoll de la selva tropical li apesanta l'aire com si pretengués ofegar-la, quina extensió més immensa encara per a estimular al risc l'home noblement venturer, i per a les

incursions de tota llei de cobejances i dalers! La civilització atenda ja els seus campaments al voltant de l'inconmensurable continent, i els seus exèrcits avancen coratjosos. Ciutats de cent mil i dos cents mil habitants constitueixen com llurs quarters generals. Vies de carril les uneixen i penetren endins. Carreteres asfaltades les relliguen. Els fils del telèfon i telègraf, ondulen enllà brunzents. I més enllà i tot, en l'atzur enceguerador de llum, ronflen els aeroplans. Un món nou, el món negre s'apresta a entrar en el palenc de la Història.

Palesament encara n'hi ha per alguns dies. Però tal vegada no tants com sembli. ¿Qui podia somniar cent anys enrera, en l'occidentalització del Japó, en les convulsions de la Xina, i el despertar de tot el món oriental, sota la pressió de la civilització cristiana? Una carretera va des del Cap al Caire. Aviat hi arribarà el carril. I un tren també en diagonal pel Sahara aixecarà en remolins les sorres bullentes del desert. Què més? I els vaixells dibuixaran una estela blanca, damunt les aigües alentides i escalfades dels rius. I traginaran curulls els fruits riquíssims d'aquelles terres, verges com noves Amèriques.

(Continuarà)

LA NOSTRA TASCA

VIDA ESCOLAR

Bella contrada la del Vallès, per a ensinistrar els escolars en la delimitació de comarques i alliçonar-los en la caracterització d'una sèrie d'accidents físics. Per això l'escollírem per objecte de la nostra darrera excursió. Tantost hem passat en el ferrocarril, l'estret flanquejat pel Turó Castellà i el Puig de Montcada, que tot seguit rep la impressió de penetrar en una contrada diferent. L'aire del mar es queda enrera. I la mullena de la rosada degota, tot blincant-les de les plantes i les herbes. Bufa l'alè del Montseny. I una altra flora aneotifa el

Baixàrem a Montmeló i, dret, cap a Montornès enfilàrem pel Coll Mercader, la carena del Castell de Sant Miquel. El cel era gris, d'una boirina tardoral. I va caure algun ruixim i tot. Esmorzàrem en un recer d'arboços i emprenguérem l'ascensió fins al cim. Des de dalt poguérem senyalar bé els termenals de la contrada vallesana i remarcar les seves agracials característiques. La grogor dels fusolars destacava sota el cel boirós. Vermellegen els gerets propicis a rebre la sementera. I entremig, el verd fosc de les trepadelles, els farratges de tardania i les clapes de foresta. País de poblament disseminat, de sengles granges avui convertides en vaqueries, en competència amb els grups de petites cases habitades per obrers i arrendadors, afilerades al llarg de les grans vies.

L'entreteniment per a la recerca del rovelló no podia mancar. Però, ai las! el serení del Montseny per lo vist els havia amagat sota terra. Haguérem de resignar-nos amb l'esperança de provar fortuna un altre dia o bé una altra anyada. Adhuc les pinyes semblava que un mal vent se les hagués endutes. El serení d'un principi refermà tant l'alenada que, en ésser dalt del Turó de Sant Miquel quasi bé que se'ns emportava, férem un repòs en el racer de les parets del castell enrunat i davallàrem cap a Coll Corbera.

D'ací estant, enfilàrem el carener environant de Can Gurri, que tomba, per davant la serra de Sant Mateu cap a Marina. Terra antigament tota poblada de bosquerols i vinyars, avui encara mostra les margenedes caigudes dels antics conreus i serva els munts de pedra de les cases abandonades. Contrada propícia a una sèrie de suggestions històriques i geogràfiques. Ja a l'esguard de la costa hom pot fer unes profitoses comparacions entre les característiques i la vida de dues contrades, per bé que veïnes tan diferents la una de l'altra. Però el temps s'havia posat més emplujat i tinguérem d'apressar-nos a cercar acolliment en la Conreria.

Ací dinàrem i, com de costum, després no podien mancar els empaits i les corredisses. Ara el temps s'havia asserenat i un vent fort feia resplandir tot el fullatge. A mitja tarda ens aparellàrem per a empendre de nou la marxa fins a Badalona. Hi arribàrem que encenien les primeres llums. I ens reintegràvem a les nostres famílies en hora ben propícia. Tot havia anat com una seda, gràcies a Déu.

* * *

Amb una nota luctuosa, aquest mes hem de cloure la present crònica escolar. El dia 23 del proppassat octubre es morí l'alumne del curs preparatori Josep Escalona, de vuit anys, víctima de ràpida i traïdora malaltia. L'escola s'associà al dol de la família, enviant a l'enterrament un grup lluït d'alumnes, amb el professor senyor Amadeu Gendre. Era un alumne aixerit i prometedor, aplicat i vivaç d'intelligència, d'aquells que una escola s'enorgulleix de comptar-lo entre els seus. En refermar el nostre condol a la família, fem vots perquè una ben cristiana resignació alleugi el seu dolor tot pensant que en el cel té un àngel que advoca per ella.

CONFERENCIA MISSIONAL

El dia 20 d'octubre últim fou honorat el nostre Centre amb la presència del Reverend P. Ignasi de Barcelona, caputxí, acompanyat d'altres religiosos de la pròpia Ordre.

L'insigne Missioner, que porta 19 anys de residència a la Prefectura del Caquetà (Colòmbia), s'oferí a donar al nostre estatge una conferència Missional, illustrada amb profussió d'interessantíssimes projeccions que avaloraren el seu notable parlament.

Després d'una escaient presentació del venerable conferenciant pel P. Zacaries, Guardià de la Residència de Pompeia, i amb la sala plena de distingida concurrència començà aquell a fer ús de la paraula. La seva parla és ben nostrada, malgrat el crescut número d'anys de no haver-se familiaritzat amb ella ; senzilla, paternal, amorosa. Explicà la importància de la Missió confiada a la seva Ordre a aquella Prefectura, donant compte i detalls de com amb l'equiescència del Govern Colombià i baix les despeses d'aquest, obriren a través d'aquells paratges inaccessibles, camí que els fes pas envers les comarques objectes de la Missió i en aquestes obres de veritable importància que es pogueren comprovar en les fotografies projectades, requeia sobre els celosos Missioners les cargues d'Administració i direcció que suportaven junt amb tota mena de privacions voluntàries i plens d'amor envers aquelles races indígenes a les que es frisaven en portar la llum de la Fe.

Les costums d'aquelles races desconegudes, les seves cases (diem-ne cabada la vetllada, satisfent amb amabilitat exquisida les preguntes encurioses), els seus mitjans de viure ; el paisatge bell i esplèndid en son mateix salvatgisme, on les feres hi són en son element i abunda la caça i la fertilitat extraordinària de la terra, fa que l'home no senti quasi la necessitat del treball, l'instrucció que amb molt bon encert el govern colombià s'afanya, valent-se dels propis Missioners, en estendre a aquelles càbiles a mida que aquests les van descobrint i per sobre de tot això la Creu de Crist ; la llum Divinal illuminant aquelles intelligències, fent-los-hi conèixer la veritable fi de l'home, el camí d'aconseguir-lo, la Pau, la veritable Pau que el Diví Redemptor amb el seu sacrifici portà als homes de bona voluntat. Això amb paraula senzilla i planera explicava el Pare Ignasi als seus oients, confirmant les seves paraules amb les projeccions que s'anaven succeint a la pantalla i, encara que no donant-los-hi importància relativa els sacrificis, les privacions i els treballs que als Missioners reporta, introduir-se i fer vida comú en mig d'aquelles races tan diferencials de la nostra.

Per espai d'una bona hora ens tingué embadalits, escoltant les seves resenyes, que deia havia d'abreviar per manca de temps i, quan donada per acabada la seva notable conferència, després d'unes breus paraules de l'esmentat P. Zacaries, es projectaven unes escollides cintes per esbarjo dels assistents, el que escriu aquestes ratlles tingué la sort de veure continuada la conferència en forma d'agradable conversa, que durà fins molt després d'acasides que li anava dirigint i donant tota mena de detalls ben interessants i curiosos.

La seva faç venerable orlada de blanques barbes, que, com digué el P. Zacaries, devien ésser ben negres o brunes quan començà la seva vida missional, ens deixava entreveure la complaença interna que sentia en comunicar el seu gran amor, l'amor paternal envers aquells cors que havia obert a l'Amor de Déu.

* * *

Aquí donaríem per acabada la nostra tasca si no ens sentíssim, moguts per l'esperit de la Conferència, a fer qualque consideració.

L'Obra de les Missions, la transcendental obra tan recomanada en tot temps per l'Església i especialment suara pel Santíssim Pare Pius XI té una importància que potser molts de nosaltres no li havíem concedit.

Ha calgut que passessin davant els nostres ulls encuriosits, l'espectacle d'una Exposició Missional, els gràfics de lo fet i de lo molt més encara que queda per fer amb tal de portar la veritable Llum a tants milions d'éssers que viuen en la foscor. Hal calgut que Illustríssims i Reverendíssims senyors Bisbes, Religiosos sapientíssims, personalitats competents, es reunissin en magne Congrés Missional a la nostra ciutat aprofitant l'avinenteca de l'Exposició Internacional per a moure els cors adormits i mal comprenedors del manament de Déu d'estimar al pròxim. Quin dubte hi ha que admirem el treball d'abnegació, de sacrifici constant dels sants Missioners ; quin dubte hi ha que davant un quadro de sublim altruisme ¡ oh, no ! d'amor cristià ! com més d'una mostra s'ha posat davant els nostres ulls en l'esmentada exposició, ens sentim corpresos i avivada la fe, però què hi posem per la nostra part?

Veiem al Missioner fer el sacrifici de la família, de la pàtria, privar-se de no ja de comoditats sinó de lo més indispensable per a la vida. El veiem anar a terres desconegudes, on sens dubte hi trobarà la malaltia per la diferència del clima, privacions en els aliments i en el descans, sens comptar la mort, fi de la malaltia, sens dubte, o pel martiri tal volta i per quin preu? per quin estímul?

Veiem a l'aventurer anar a terres llunyanes amb l'esperança d'aconseguir riqueses. Veiem als intrèpits desafiar els perills en espera d'una recompensa, d'una distinció o quan menys d'una satisfacció pròpia, i si al final de les seves proeses troben la mort, el món els premia rodejant-los pomposament d'honors, glòria i admiració que, si bé al mort poc li aprofiten, és la vanaglòria i l'orgull dels seus familiars i amics.

¿No fan meditar els sacrificis que s'imposen els Missioners cercant tan sols la salvació de les ànimes i no esperant cap alabança ni recompensa del món ni sisquera la tranquillitat i el descans a que dóna dret una vida de treball?

Lo sensible és que mentre aquests herois despresos de totes les coses del món a les Missions treballen per a fer conèixer a Déu i moralitzar les costums

fent que els indígenes visquin com a homes civilitzats, el món civilitzat sembla que es complagui en les costums i en els modes de comportar-se en fer lo contrari.

Devem, doncs, com ens recomana el Sant Pare, cooperar a l'obra de les Missions, treballar per la salvació de les ànimes contribuint a la mida de les nostres forces al sosteniment de les vocacions de Missioners, i demés actes i obres que es recomanen sense oblidar el treballar també per a que els països civilitzats amb costums immoderades no facin esdevenir estèrils els immensos sacrificis i treballs dels nostres Missioners.

NOTICIARI

El dia 17 del passat mes d'octubre morí don Francesc de P. Llivi Margarit (a. c. s.), pare del soci actiu n'Antoni Llivi, al qual i a la seva família tota repetim l'expressió del nostre més sentit condol.

—També morí en el mateix mes l'alumne de les nostres Escoles en Josep Escalona (a. c. s.).

A l'acte de l'enterrament hi assistí una bona representació dels seus companyons escolars.

Rebin els seus desconsolats pares i família el testimoni del nostre condol.

Comunió general reglamentària

El dia 8 de desembre vinent, festivitat de la Puríssima Concepció, es celebrarà la Missa de Comunió general reglamentària en l'Església dels RR. PP. de Sant Felip Neri, de Gràcia, a les 8 del matí.

La Junta Directiva invita a tots els senyods Socis al compliment dels preceptes reglamentaris i confia que amb llur assistència procuraran donar més esplendor a la festa de la nostra Mare la Verge Immaculada.

Bodes de plata

En el passat mes d'octubre es celebrà en la Basílica de la Mercè, una extraordinària festa religiosa amb motiu de celebrar el soci actiu don Jaume Brasó i la seva distingida esposa donya Josefa Madurell les bodes de plata amb motiu del 25.è aniversari del seu casament.

Amb tan agradable ocasió, des de les columnes d'OR I FLAMA, plau-nos felicitar efusivament als bons esposos i amics nostres, pregant al Senyor els concedeixi mols anys de vida.

Caixa d'Estalvis

Des del diumenge 3 de novembre, la Caixa d'Estalvis continuarà les seves operacions tots els diumenges, de 12 a 1 del matí.

Han estat nomenats administradors de la mateixa els socis senyors Josep Carreras, Lluís Santamaria, Josep Salvany, Joan Santaló Estalella i Jaume Masip.

Procurem augmentar el moviment de les operacions de la Caixa d'Estalvis convertint-nos en imponents de la mateixa.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Tipografia Emporium, S. A. · Telèfon 15216 · Ferlandina, 9 i 11 · Barcelona

COMISSIÓ DE FESTES

Programa per al mes de Novembre de 1929

Día 3: A les 5 de la tarda.
SELECTA SESSIÓ DE CINE, projectant-se un escollit programa de pel·lícules.

Día 10: A les 5 de la tarda.
Projecció de una Sèrie de pel·lícules interessantísissimes entre les que figura el film emocionat

El Gran Combate

Día 17: A les 5 de tarda.
Representació selecta de teatre, posant-se en escena pel Quadro Escènic el drama en 3 actes

Lo full de paper

baix el següent repartiment:

Matias	Sr. Calveras	*Albert*	Sr. Alsins
Jutge	» Cruells	*Xim*	» Oriach
Bernat	» Derch	*Xech*	» Torrents
Jordi	» Vicente	*Notari*	» N. N.

Soldats, gent de pople, etc.

Día 24: A les 5 de la tarda.
GRAN SESSIÓ DE CINE, Variat programa de pel·lícules.

Día 1.er de Desembre: A les 5 de la tarda.
Extraordinària Sessió de Teatre, posant-se en escena el molt celebrat drama castellà

El Lobo

GÈNERES DE PUNT

LOS DOLLARS

CARRER DE SALMERÓN, 56 : GRÀCIA

ACADÈMIA MUSICAL "DORIN"

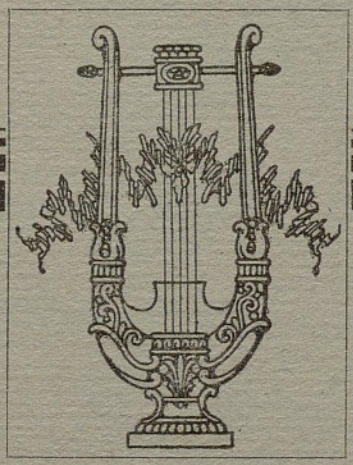

SALVADOR SOLER

Classes de Solfeig, Teoria i Harmonia
PIANO = VIOLÍ = VIOLONCEL

Plaça Rius i Taulet, 11, 2.on, 1.a - Barcelona (Gràcia)

Companyia Trasatlàntica

Vapors Correus Espanyols

Serveis Regulars:

DIRECTE: Espanya-New York
7 Expedicions a l'any

RÁPID: Nord Espanya a Cuba i Mèxic
14 Expedicions a l'any

EXPRESS: Mediterrani a l'Argentina
12 Expedicions a l'any

LÍNEA: Mediterrani, Cuba i New York
14 Expedicions a l'any

» » a Puerto Rico, Venezuela i Colombia
14 Expedicions a l'any

» » a Fernando Póo
12 Expedicions a l'any

» » a Filipines
3 Expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel, T. S. F., Radiotelefonia, Orquestra, Capella, etc.

Per a informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya
A Barcelona: Oficines de la Companyia, Plaça de Medinaceli, 8

POLI-CLÍNICA GIRÓ

Adjunta al Sanatori Marítim de Sant Josep

Plaça del Sol, 3 i 4
Barcelona (Gràcia)

HOMEOPATIA

ESPECIALITATS: Malalties dels infants, de les dones, dels ulls, de la boca, del nas, gorja i orelles, de les víes urinàries, cirurgia, electricitat i massatge, anàlisis